

Láska nechť je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, Iněte k dobrému. Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství. Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro, a ne zlo. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. Mějte porozumění jeden pro druhého. Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám. Nespolehejte na svou vlastní chytrost. Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré.

Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: ‚Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.‘ Ale také: ‚Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbíš a přivedeš k lítosti.‘ Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.

Dámy a pánové, sestry a bratři, dovolte mi osobní vyznání. Studoval jsem v sedmdesátých letech střední školu pod Petřínem za zdmi ministerstva školství.

Nedocházelo mi, co se děje kolem. Jsem vychovaný křesťansky, ale svou víru jsem si teprve tou dobou přivlastnil. Jako sedmnácti, osmnáctiletý jsem vyjadřoval svoji čerstvě objevenou víru svobodně, otevře-

ně, možná až provokativně. Když jsem si na konci studia napsal přihlášku na teologickou fakultu, přemlouval mne nejdřív ředitel školy abych si to rozmyslel, ale protože to nepomohlo a já si stál na svém, tak se moje přihláška nejprve ztratila a pak mi jeden z církevních hodnostářů sdělil, že nedostanu doporučení státní bezpečnosti ke studiu. Mám nastoupit na vojnu.

A já jsem v té chvíli téměř **ztratil víru v dobro** a zdálo se mi, že zlo vítězí a že zlu se **nedá odporovat. Měl jsem strach**, najednou mi docházelo, co všechno může třeba na vojně nastat. V mezičase mezi maturitou a narukováním se mi však začali věnovat staří otcové, kazatelé, kteří zažili daleko horší věci. Pamatuji si zvláště jednoho z nich. Navštívil jsem ho v Kutné Hoře a v těch dnech jsem s ním pracoval někde na stavbě. Opřel se tehdy o lopatu, zvedl oči ke špičkám střechy chrámu svaté Barbory a jako prorok mi dal slovo na cestu do armády. Nevymyslel jej, četli jsme jej před chvílkou:

Danieli: V horlivosti neochabuj, buď vroucího ducha, služ Pánu. A z naděje se raduj, v soužení buď trpělivý a v modlitbách vytrvalý.

Opřel se tím o slova apoštola Pavla, který si by tak jist Ježíšovým vítězstvím nad zlem, že **na závěr své služby shrnul všechno své poznání**, svou víru v Boha do vět, které jsme četli a ještě budeme číst. Vr-

cholem jeho osobní víry nebyla církev jako instituce, kodex práva, autority osobností či majetek. Také už opustil dohadování se svými židovskými oponenty (sám jsa žid) a začal o nich velmi vstřícně mluvit a psát.

Tím nejdůležitějším mu zůstal **pokoj a dobro**, tak obyčejné lidské věci. A **v síle tohoto dobra se vzpíral zlu.**

Přátelé, dámy a pánové, my přece **už od Adama víme**, co je dobro, a samozřejmě i to, co je zlo. To je ten plod zakázaného ovoce. Pravda, měli jsme k němu dorůst, tady jej naši prarodiče vzali a nesli následky.

Jistě, trpíme zlem. Ale nezapomeňme na ty dobré následky. **Všichni tedy dobře víme**, co působí **lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání.** Ano, víme, co je dobro.

Samozřejmě, že každý spasitel světa, každý diktátor a pachatel všeobecného dobra se ohání velice ušlechtilými záměry. Vykrádá dobro, aby si omluvil své zlo.

Nemusíme zplodit dobro, nakonec nikdo z nás nezlomí zlo. To obojí udělal svým křížem **Ježíš Kristus**, to ztělesněné dobro. A na nás je, abychom rozmánitým způsobem dali tomu tomu dobru prostor. Někdy

pokorně ustoupit do pozadí, jindy nasadit svůj krk.
On, to dobro bude stát při nás.

Jak mi to ten starý otec v Kutné hoře a všichni další
vedle něj svěřili: **Proto** (pro Ježíše Krista) **se nedej**
přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.